

MIMÓ ÉS CSIPEK A KIS-SVÁB-HEGYEN

Mimó és Csipek elindultak, hogy felfedezzék a Kis-Sváb-hegyet. Körülöttük Ficak szaladgált. Orrát a földre szegezve izgalmas nyomok után kutatott. Néha megtorpant, és fülét hegyezve figyelte az erdő hangjait, és bánatos szemmel nézte a hirtelen tovaröppenő rigókat.

A lombok között váratlanul egy sötét árny tűnt fel. Nagy fekete madár szállt az ösvény fölé hajló ágra. Rekedt, mély hangon üdvözölte a megszeppent társaságot.

– Köszöntöm az erdő vándorait! Örülök, hogy találkoztunk.

– Üdvözlünk, nagy fekete madár! – felelték udvariasan a kis felfedezők, bár nem tudták még eldönteni, hogy ők is örülnek-e a találkozásnak.

– Engedjétek meg, hogy bemutakozzak: Kormos vagyok! Otthonom a pilisi erdők és a visegrádi hegyek világa. Találkozhattatok velem a Pilisi Parkerdő címerén, de a hollók népe ismerős lehet igazságos Mátyás király címeréről is.

– Az én nevem Mimó, és ő itt a barátom, Csipek.

– Szeretünk kirándulni, és szeretnénk jobban megismerni a Kis-Sváb-hegyet – vette át a szót Csipek.

– Igaz, csupán látogatóba jöttem ide rokonomhoz, Matyi Szajkóhoz, de ha segítetek a nyomára bukkanni, cserébe

szívesen mesélek nektek az erdőről, az erdő lakóiról, és azt is elárulom, hogyan lehet megismerni a természet titkait.

– Szívesen segítünk! – vágta rá Mimó és Csipek lelkesen. Ficak boldog fark csóválással jelezte, hogy ő is szívesen részt vesz egy újabb kalandban.

– Akkor kezdjük a legfontosabbal: nálatok van-e a felfedező felszerelés? – kérdezte talányosan Kormos. Mimó és Csipek kérdőn néztek egymásra, majd a hátizsájukban kezdtek kotorászni. Alaposan szemügyre vették a náluk lévő cókmoikat.

– Nem! Ne a hátizsákokban keressétek! A zsebeiteket is hiába tapogatóztatok – nevette el magát Kormos. – Úgy látom, minden nálatok van, ami egy jó kis erdei felfedezéshez szükséges. Indulhatunk!

Mimó és Csipek nem egészen értették, mire gondolhat tollas barátjuk, kérdőn összenéztek, megvakarták a fülük tövét, majd tanácstalanul vállat vonva elindultak a holló után.

– Ne feledjétek, hogy az erdőben vendégek vagyunk! Vendégségben illedelmesen viselkedünk, házigazdáinkkal tisztelettel bánunk, nem zavarjuk vendéglátóink nyugalmát. Alkalmhoz illő ruhában, csak a legszükségesebbeket visszük magunkkal. Követjük a kijelölt ösvényeket. Távozáskor nem hagyunk magunk után rumlit, szemetet, és nem viszünk magunkkal haza semmit.

– És a felfedező felszerelés? – kérdezte Mimó kíváncsian.

– Szépen sorban, amikor szükség lesz rá, előkerül majd minden – felelte Kormos.

Csendben, figyelmesen indultak tovább. Az ösvény, melyet követtek, egy kis rétre ért.

– Ez itt az apróságok birodalma. Látom, azt gondoljátok, milyen jó lenne közelebbről

megismerni őket, kézbe venni, játszani velük – törte meg a csendet Kormos.

– Igen-igen! – helyeselt Csipek. – A katica megcsiklandozná a tenyeremet!

– A csiga, ha elég bátor, nyálkásan csusszana a kezemen! – lelkesedett Mimó.

– A csapdába ejtett méhecske a fullánkját is használná ijedtében – figyelmeztette őket Kormos. – Nektek jól esne, ha egy óriás kedvesen megszorogtatna titeket?

– Nem igazán ... – felelte Csipek csalódottan.

– Ti se zavarjátok hát az apróságok nyugalmát! Használjátok a szemeteket és a fületeket! A tapintást másképp fogjuk kipróbálni.

– Mit találtál Ficak? – kérdezte Mimó az éppen visszatérő kutyust, aki büszkén rohant oda gazdáihoz legújabb zsákmányával, egy frissen szerzett száraz bottal.

– Hozd ide! Eldobom neked.

Ficak Mimó lábához ejtette a botot. Mimó fintorogva emelte fel a megrágott, nyáltól csöpögő, göcsörtös faágat, majd jó messzire eldobta.

– Míg Ficak megkeresi és visszahozza a botot, meséld el milyen érzés volt kézben tartani, megérinteni a botot! – kérte Kormos.

– Leginkább rücskös – felelte Mimó.

– És te milyennek talárod a kavicsot? – kérdezte Kormos Csipeket, aki szórakozottan egy kis követ dobált egyik kezéből a másikba.

– Gömbölyű és sima – rejtette markába a kavicsot Csipek.

– Úgy látom, jól működik a felfedező felszereléseitek!

– Hogy mink?

– Hát a tapintásotok! Felfedezhetjük, hogy selymes a fű, szúrós a bogáncs, sima a mogyoró, érdes a dió. A természetben talált dolgok más és más tapintásúak.

– Találtam egy makkot! – kiáltott fel Mimó örömmel. – A sipkája rücskös, a feje sima. Jól mondom, Kormos?

– Jól mondd! És megtaláltad a Szajkóhoz vezető első nyomot is!

– A makk a Szajkóhoz vezet? – kérdezte döbbenetben Csipek.

– Igen! A Szajkó kedvenc csemegéje a makk. Ahol makk terem, ott előbb utóbb a Szajkó is megjelenik. Induljunk, a közelben lehet!

– Merre tovább? – töprengett Mimó.

– Előre az orrunk után! – kurjantott Csipek.

– Nézzétek! Ficak szagot fogott! – mutatott Kormos a kutyusra, aki az orrát a földhöz szegezve követte a barátai számára láthatatlan nyomokat. Egy fához érve csalódottan vakkantott, hogy a nyomok a barázdált fatörzsön felfelé haladnak tovább, ahová ő nem tudja követni őket.

– Biztos mokus járt erre. Ő is nagyon szereti a makkot. Ficak érzékeny orra segítségével követte a nyomokat. A mi

orrunk nem ilyen érzékeny műszer, de sok érdekes dolgot fedezhetünk fel segítségével. Csukjátok be a szemeteket, és gondolatok valami nagyon kellemes illatra! Mi jut eszetekbe?

- A reggeli kakaó – vágta rá Csipek.
- A friss kenyér – nyelt nagyot Mimó.
- És most milyen illatot sodor a szél? – kérdezte Kormos.
- Fenyők friss, gyantás illatát – vett mély levegőt Csipek.

- Bizony! Szaglásunk segítségével a természet újabb csodáit fedezhetjük fel. Megismerhetjük, hogy milyen illata van a tavaszi virágoknak, futó nyári zápor után az erdőnek, ősszel az avar közt megbújó gombáknak, télen a frissen hulló hóknak.

A kis társaság mélyeket szippantott a friss levegőből, majd vidáman indult tovább. Ficak váratlanul megtorpant, és fülét hegyezve figyelte az erdő hangjait.

- A hallás segítségével további felfedezéseket tehetünk – suttozta Kormos. – Ha csendben

maradunk, és jól kinyitjuk a fülünket, halljuk a levelek lágy susogását a szélben, egy-egy ág reccsenését, talpunk alatt a kavicsok csikorgását, az avarban keresgélő rigók halk neszezését.

- Egészen elfeledkeztem a város zajáról, pedig ha jól fülünk a forgalom zaja, a lüktető városi élet hangjai is ide hallatszanak – mondta alig hallhatóan Mimó.

- Én hallom, hogy Ficak szuszog, és Mimó pocakja korog – kuncogott csendesen Csipek.

Ekkor rázendített az erdei énekkar. A cinegék és pintyek szopránjára alttal feleltek a rigók, dobon kísérte őket egy harkály, búgtak a gerlék, csörögtek a szarkák és károgtak a varjak.

- Micsoda előadás! – ámuldt Mimó.
- Matyi Szajkó is énekel? – kérdezte Csipek.

- Mi varjufélék is az énekesmadarak népes családjába tartozunk, bár a rockosabb zenei vonalat képviseljük – felelte Kormos. – Emellett mindannyian kiváló hangutánzók vagyunk. Matyi barátom kiválóan utánozza a ragadozó madarak hangját, nagy riadalmat okozva ezzel az apróbb madarak között, még Ficaknak is visszaugat, ha éppen arra támad kedve. Ha fülem nem csal, recsegő hangjával éppen most csatlakozott a kórushoz.

- Akkor biztosan jó nyomon járunk! – örvendezett Csipek.

Kis felfedezőink legszívesebben maguk is dalra fakadtak volna, de most inkább fülüket hegyezve, az erdő hangjaiban gyönyörködve indultak tovább. Váratlanul éles hang harsant fel:

- Skrék!
- Úgy hallok Matyi Szajkó figyel, és már észrevett minket. Ő az erdő őre, éber madár, jelzi, ha idegenek közelednek.
- Tehát a közelünkben van – nézett körbe kíváncsian Mimó.

- Ideje elővennünk következő felfedező eszközünk, a látásunkat – szölt Kormos.

Barátaink kutató szemmel próbálták észrevenni a sűrű lombok között rejtőzködő madarat.

- Látok egy kis madarat sárga mellényben, kék kabátban és sapkában! – kiáltott Csipek.

- Halkabban! Ő a kék cinege – intette őt csendre Kormos.

- Én egy piciny madárkát látok narancssárga kalappal a fején – mutatott egy közeli fára Mimó.

- Megtaláltad hazánk legkisebb madarát, a tüzesfejű királykát – bólintott Kormos.

- Vau-vau! – csaholt a kutyus az egyik fa tövében.

- Nicsak! Ficak megtalálta a vörös mókust, akinek az előbb nyoma veszett – nevetett Kormos.

- Őt ismerem! – mutatott egy korhadt fatörzsre Mimó. – Ő a fák doktora, a nagy fakopáncs.

- Jól mondod! Korábban őt hallottuk dobolni – dicsérte meg Kormos.

- Azt hiszem, én viszont megtaláltam Matyi Szajkót! – ujjongott Csipek. – Ott ül az ösvény feletti ágon, minket néz, és gyönyörű égszínkék tollakkal díszített szárnyával integet.

- Isten hozott otthonomban, régen látott barátom! – röppent Kormoshoz Matyi Szajkó. – A barátaidban kit tisztelhetek?

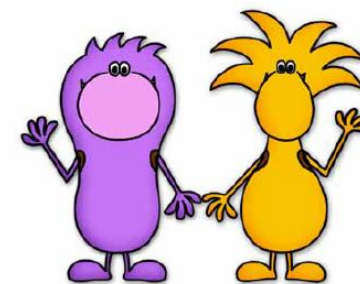
- Bemutatom a Kis-Sváb-hegy felfedezőit, Mimót, Csipeket és hűséges társukat Ficakot. Miközben felfedeztük az erdő titkait, segítettek megtalálni téged.

- Örömmre szolgál, hogy vendégül láthatlak titeket. Ha jól gondolom, az idevezető ösvényen jó hasznát vettétek a látásotoknak, a hallásotoknak, a szaglásotoknak és a tapintásotoknak. Egy érzéketek vár még kipróbálásra, de ne is várjunk tovább! Az asztal tálalva, irány az ízek birodalma! Kóstoljátok meg az erdő ajándékait: van itt dió, mogyoró, galagonya, kökény, csipkebogyó, csiperke, rókagomba és az ingyenceknek makk is.

Barátaink megéheztek az út végére, így örömmel fogadták a szíves invitálást. Jól teletömték a pocakjukat, miközben elmesélték Matyi Szajkónak kalandjaikat, majd búcsút vettek újdonsült barátaiktól.

Mimó és Csipek bátran vágott neki a hazafelé vezető, most már ismerős ösvénynek. Körülöttük Ficak szaladgált. Orrát a földre szegezve izgalmas nyomok után kutatott. Néha megtorpant, és fülét hegyezve figyelte az erdő hangjait, és bánatos szemmel nézte a hirtelen tovaröppenő rigókat.

Gál Noémi

www.mimoescsipek.hu